

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce: **SYNOT TIP, a.s.**, se sídlem Uherské Hradiště, Mařatice, Jaktáře 1475, IČ: 26301091, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Praha 1, Letenská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 25.7.2011, č.j.: 34/33555/2011-RK

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Ministerstvo financí rozhodnutím ze dne 17.2.2011 č.j. 34/24391/2010 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) zamítlo žádost žalobce ve věci doplnění povolení loterie nebo jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“) prostřednictvím VTZ MAX POWER v provozovně Little Las Vegas na adrese Štefánikova 71/4, Brno.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) ministr financí zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí orgán rozhodující o rozkladu nejprve shrnul dosavadní průběh správního řízení. Konstatoval, že žádostí ze dne 28. dubna 2010 požádal žalobce o povolení provozovat loterii a jinou podobnou hru povolovanou podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích prostřednictvím vícemístného technického zařízení MAX POWER na adrese Little Las Vegas, Štefánikova 71/4, Brno. Podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích Ministerstvo financí může povolit loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně o loteriích v části první až čtvrté upraveny s tím, že v povolení budou všechny podmínky

provozování podrobně stanoveny. Použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona. V § 17 odst. 11 části druhé zákona o loteriích jsou taxativně stanoveny objekty, v nichž a v jejichž sousedství nesmí být povoleny výherní hrací přístroje (dále jen „VHP“). Ministerstvo financí ustanovení § 17 odst. 11 zákona o loteriích, včetně vyhlášek obcí vydaných podle tohoto ustanovení, aplikuje přiměřeně také na loterie a jiné podobné hry povolované podle § 50 odst. 3 téhož zákona. Pokud jde o vyhlášky obcí vydávané na základě zmocnění v § 50 odst. 4 zákona o loteriích, přihlíží k nim Ministerstvo financí přiměřeně, a to za využití § 4 odst. 2 zákona o loteriích (veřejný pořádek). Orgán rozhodující o rozkladu dále uvedl, že Statutární město Brno vydalo obecně závaznou vyhlášku podle § 50 odst. 4, kterou stanovilo místa, na něž se vztahuje zákaz provozování VHP. Výše uvedená adresa, kam je žádáno o povolení MAX POWER, je obecně závaznou vyhláškou dotčena. Ministerstvo financí se proto v souladu s § 4 odst. 2 zákona o loteriích (veřejný pořádek) a § 50 odst. 3 správního řádu obrátilo na Statutární město Brno se žádostí o vyjádření, zda provozováním loterie a jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích na výše uvedené adrese nedojde k porušení veřejného pořádku, popř. k porušení zákazu uvedeného v § 17 odst. 11 zákona o loteriích. Podle vyjádření Statutárního města Brno se v okruhu do 100 m od provozovny Little Las Vegas nachází Jazyková škola Jílek (Štefánikova 69/2) a Sanatorium Hélios (Štefánikova 81/12), tj. budovy chráněné ustanovením § 17 odst. 11 zákona o loteriích. Po posouzení všech podkladů k vydání rozhodnutí Ministerstvo financí z důvodu kolize s větou první § 17 odst. 11 zákona o loteriích žalobcovu žádost zamítlo.

Orgán rozhodující o rozkladu následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnul důvody uváděné žalobcem v rozkladu. Žalobce namítl, že 1) Ministerstvo financí se dovolává vyjádření Statutárního města Brno k jeho dotazu, zda provozováním loterie a jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích nedojde k porušení § 4 odst. 2 zákona o loteriích. Vzhledem k tomu, že v tomto ustanovení je řešena problematika podmínek, za nichž má být povolení provozu vydáno, není žalobci zřejmé, čeho přesně se Ministerstvo financí v tomto ustanovení dovolává. Žalobce se pouze domnívá, že jde o podmínku nenarušení veřejného pořádku. Narušení veřejného pořádku však nelze předjímat, a to ani ve vztahu k umístění konkrétního herního zařízení a už vůbec ne ve vztahu k provozovateli samotnému. 2) Z odůvodnění rozhodnutí není patrné, v jaké konkrétní vzdálenosti od chráněných budov se „herní středisko“ vlastně nachází. Nejsou konkretizovány instituce chráněné loterním zákonem co do jejich označení, zejména však co do jejich umístění. Není vysvětleno, jakým druhem měření Statutární město Brno k uvedenému závěru, tedy ke skutečnosti, že se předmětná provozovna nachází v okruhu do 100 m od chráněných budov, dospělo. Rovněž není vysvětleno, proč Statutární město Brno a Ministerstvo financí považují za rozhodnou právě hranici vzdálenosti do 100 m. Rozhodnutí je v tomto směru nepřezkoumatelné. 3) Zmocnění k vydání obecně závazné vyhlášky obce k regulaci se týká výlučně jen VHP a tato pravomoc nemůže být rozšiřována, což ostatně Ministerstvo financí v některých svých rozhodnutích potvrdilo. Přesto, jak vyplývá z odůvodnění, se Ministerstvo financí v rámci tohoto případu regulační vyhláškou Statutárního města Brno zabývá. 4) V předmětném řízení nebylo prokázáno, že by se provozovna nacházela v sousedství budov, ve kterých je provoz VHP zakázán. Za konečnou hranici sousedství nelze bez dalšího akceptovat vzdálenost 100 m. Takovým výkladem by věta druhá ustanovení § 17 odst. 11 zákona o loteriích postrádala smyslu. Věta druhá logicky umožňuje, aby si obec dle svého uvážení a rozhodnutí hranici zákazu provozu výherních hracích přístrojů rozšířila až do vzdálenosti 100 m. 5) Žalobce uvádí, že se nejedná o provozovnu novou, nýbrž o místo, kde jsou loterie a jiné podobné hry již delší čas realizovány. 6) Žalobce doložil kolaudační souhlas Úřadu městské části města Brna, odboru územního plánování a stavebního řízení ze dne 12.11.2008 se změnou v užívání na hernu s barem.

S výše uvedenými námitkami se orgán rozhodující o rozkladu vypořádal v napadeném rozhodnutí následovně: ad 1) Ministerstvo financí v odůvodnění rozhodnutí výslovně uvedlo, že žádalo Statutární město Brno o vyjádření k povolení loterie a jiné podobné hry s ohledem na možnost narušení veřejného pořádku (§ 4 odst. 2 zákona o loteriích). Zjišťuje-li Ministerstvo financí ve správním řízení otázku možného narušení veřejného pořádku, plní tím pouze svoji zákonnou povinnost. Úvahy o možnosti či nemožnosti dopředu předjímat narušení veřejného pořádku jsou z pohledu dodržování této zákonné povinnosti irelevantní. Ad 2) V odůvodnění rozhodnutí jsou chráněné objekty dostatečně identifikovány, a to i adresou. Podle vyjádření Statutárního města Brno vzdálenost nepřesahuje okruh 100 m, což je v případě, kdy obec nevydala vyhlášku podle §17 odst. 11 zákona o loteriích, referenční hranice pro úvahy správního orgánu o naplnění pojmu sousedství s chráněným objektem. Ad 3) Ministerstvo financí nikdy nezamítlo žádnou žádost žalobce, tedy ani tuto, na základě prosté argumentace existencí regulační vyhlášky obce. Důvodem pro zamítnutí žádosti o povolení provozovat loterii a jinou podobnou hru podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích bylo i v tomto případě vyjádření města (obce), a to na základě žádosti podané Ministerstvem financí v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu a § 4 odst. 2 zákona o loteriích. Ad 4) Žalobcovo tvrzení, že nebylo prokázáno sousedství výše uvedené provozovny s chráněnými objekty, neodpovídá skutečnosti. V této souvislosti orgán rozhodující o rozkladu odkázal žalobce na definici sousedství, jak se podává např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Afs 79/2008 ze dne 23.4.2009 či v rozsudku č.j. 9 Afs 17/2010 ze dne 27.10.2010. Z obou rozsudků nutno dovodit, že pokud obec využila zmocnění v § 17 odst. 11 zákona o loteriích a vyhláškou stanovila okruh vzdálenosti do 100 m od chráněných objektů, je třeba z tohoto okruhu bez dalšího vycházet. Nevyužila-li obec tuto možnost, je třeba vždy důsledně zvážit, zda byl v tom kterém případě naplněn pojem sousedství, úvaha správního orgánu je však v tomto případě limitována vzdáleností 100 m. Tato vzdálenost nebyla v případě inkriminované provozovny překročena. Ad 5) Argument žalobce, že se nejedná o provozovnu novou, kam by loterie a jiná podobná hra měla být povolena poprvé, je de facto argument dovolávající se principu „ve stejných případech stejně a v odlišných odlišně“. Orgán rozhodující o rozkladu zastává názor, že je tento princip třeba vnímat nikoliv staticky, nýbrž v čase, pokud je tento postup neutrální vůči různým adresátům, pak musí být v souladu s tímto principem i skutečnost, že se v odlišných obdobích o stejných otázkách rozhoduje různě. Ad 6) Skutečnost, že výše uvedená provozovna byla zkolaudována jako bar – herna, je z pohledu posuzování kolize s § 17 odst. 11 zákona o loteriích irelevantní. Stavební úřad ve svých rozhodnutích není oprávněn posuzovat soulad s ustanoveními zákona o loteriích.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V žalobě nejprve shrnul průběh řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí. Poté namítl, že s argumentem nedostatečné identifikace dotčených objektů se žalovaný vypořádal velice vágně, když pouze konstatoval, že dle jeho názoru jsou dotčené objekty identifikovány dostatečně. Žalobce dále namítal nejasnost způsobu měření vzdálenosti dotčených objektů od provozovny a absenci individuálního výkladu pojmu „sousedství“ pro tento případ. Dle názoru žalobce se žalovaný ve své argumentaci nedostatečně vyrovnal i s tímto argumentem, jelikož pouze odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Afs 79/2008 - 101 ze dne 23. 04. 2009 či rozsudek č.j. 9 Afs 17/2010 – 101 ze dne 27. 10. 2010. S tímto postupem žalobce nesouhlasí, neboť má za to, že v tomto případě je nutné tvrzení žalovaného podpořit provedeným měřením, ze kterého by jasně vyplynulo, že předmětná provozovna se skutečně nachází ve vzdálenosti do 100 m od dotčených budov, nebo že byl naplněn pojem „sousedství“.

Jediným nosným důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce o doplnění povolení loterie nebo jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích prostřednictvím VTB MAX POWER v provozovně Little Las Vegas na adrese Štefánikova 71/4, 602 00 Brno, byla skutečnost, že se v okruhu do 100 m od provozovny nachází zákonem chráněné budovy, konkrétně budova Jazykové školy Jílek (Štefánikova 69/2) a Sanatoria Hélios (Štefánikova 81/12). Tím pádem by dle názoru žalovaného došlo k porušení § 17 odst. 11 zákona o loteriích. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně však nevyplývá, v jaké konkrétní vzdálenosti od uvedených budov se provozovna vlastně nachází. Rovněž nebylo žalovaným vysvětleno, jakým druhem měření Statutární město Brno dospělo k tomu, že se předmětná provozovna má nacházet v okruhu vzdálenosti do 100 m od uvedených budov. Statutární město Brno a ani žalovaný také neupřesnili, proč považují za rozhodnou právě hranici vzdálenosti do 100 m. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů postrádají také popis místní situace. Takový postup je zvláště závažný v situaci, kdy dotčenými budovami nejsou „typické“ objekty jako státní škola nebo nemocnice, ale škola soukromá, zřízená podnikatelským subjektem za účelem výdělečné činnosti, a soukromé sanatorium. Žalovaný se nikterak nezabýval např. otázkou, zda se nejedná pouze o fiktivní sídla společností nebo o jejich čistě kancelářské prostory. Smyslem § 17 odst. 11 zákona o loteriích je především ochrana návštěvníků chráněných budov, čili žáků či pacientů. Pokud by tyto osoby zmíněná zařízení nenavštěvovaly, byla by aplikace § 17 odst. 11 zákona o loteriích čistým formalismem.

Žalobce dále namítl, že v případě, kdy absentuje obecně závazná vyhláška vydaná městem ve smyslu § 17 odst. 11 zákona o loteriích, je nutné vždy individuálně posoudit naplnění pojmu „sousedství“ při povolování provozu výherních hracích přístrojů. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 23. 4. 2009, č.j. 9 Afs 79/2008-101 jasně uvádí, že *„Není-li vyhláška obcí přijata, je nutno vycházet z § 17 odst. 11 věty první zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, a vždy důsledně zvažovat naplnění pojmu „sousedství“, a to na pozadí smyslu a účelu citovaného ustanovení, jakož i konkrétních okolností každého případu, včetně vzájemné vzdálenosti posuzovaných budov; úvaha ohledně naplnění pojmu „sousedství“ je přitom limitována maximální možnou vzdáleností 100 metrů.“*

Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou tedy dle žalobce nepřezkoumatelná, neboť nebyla provedena zjištění ve věci samé a nebyly uvedeny úvahy, které dovedly správní orgán k dotčeným rozhodnutím. Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19.2.2008 č.j. 7 Afs 212/2006 - 74 musí být obsah odůvodnění takový, aby uvedený účel, tedy zajištění přezkoumatelnosti rozhodnutí, byl zajištěn. Tak tomu je, jsou-li z odůvodnění patrné důvody rozhodnutí v kontextu všeho podstatného, co předcházelo jeho vydání a mělo vliv na jeho obsah. To se však v daném případě nestalo, a žalobci tak byla upřena možnost zjistit, na základě jakých úvah správní orgán k napadenému rozhodnutí dospěl.

Žalobce dále konstatoval, že Úřad městské části Brna, Brno - Královo Pole, Odbor územního a stavebního řízení, vydal dne 12.11.2008 kolaudační souhlas pro stavbu - stavební úpravy v provozovně rychlého občerstvení v 1. NP objektu Štefánikova 71/4, Brno, pro změnu v užívání na hernu s barem, kterou se rozšíří stávající provozovna herny s barem v sousedních prostorách domu. Z uvedeného plyne, že samo Statutární město Brno, resp. jeho městská část (v přenesené působnosti) bylo se zřízením herny a s provozem loterií a jiných podobných her v dané provozovně srozuměno, ačkoli se přinejmenším některá z uvedených budov v okolí tohoto herního střediska v té době pravděpodobně již nacházela. Pokud tomu tak nebylo, tedy pokud se uvedené instituce v době zřízení provozovny v jeho okolí nenacházely, nebylo jejich následné umístění už vůbec rozhodné pro provoz loterií a jiných

podobných her. Je zřejmé, že ani Odbor státního dozoru, ani samo Statutární město Brno provoz v dané lokalitě neshledaly rozporným s § 17 odst. 11 věta první zákona o loteriích. Ministr financí ve svém rozhodnutí o rozkladu, stejně jako předtím Ministerstvo financí jako podpůrný argument (nikoli důvod rozhodnutí) uvádí, že při rozhodování o povolení k provozu loterií a jiných podobných her ve smyslu § 50 odst. 3 zákona o loteriích přihlíží k obecně závazným vyhláškám obcí vydávaným na základě zmocnění ve smyslu § 50 odst. 4 zákona o loteriích, a to za využití § 4 odst. 2 zákona o loteriích (veřejný pořádek). Statutární město Brno vydalo obecně závaznou vyhlášku podle § 50 odst. 4 zákona o loteriích, přičemž adresa, na níž se nachází předmětná provozovna, je touto obecně závaznou vyhláškou dotčena. Žalobce k tomu uvedl, že narušení veřejného pořádku ve smyslu § 4 odst. 2 zákona o loteriích nelze předjímat, ani se ho dovolávat za situace, kdy na stejné adrese provozovny již bylo povoleno provozování loterií a jiných podobných her a tyto také jsou již delší čas na adrese provozovny realizovány. Je vysoce nepravděpodobné, že by doplnění stávajícího povolení k provozu loterie nebo jiné podobné hry znamenalo zásadní změnu situace veřejného pořádku.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě argumentoval obdobně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navíc uvedl, že ustanovení § 17 odst. 11 zákona o loteriích hovoří pouze o školských a zdravotnických zařízeních, přičemž otázka majetkoprávních vztahů k těmto objektům je zcela irelevantní. Smyslem zákona je chránit osoby navštěvující v zákoně vymezené objekty před možnými negativními vlivy hazardních her.

K ústnímu jednání ve věci samé se žalobce nedostavil. Žalovaný při ústním jednání před soudem setrval na svém dosavadním procesním stanovisku; žádné další argumenty podstatné pro rozhodnutí ve věci samé neuvedl.

Soud při ústním jednání rozhodl, že nebude provádět dokazování důkazy označenými žalobcem v žalobě. Provedení těchto důkazů, které vesměs dokumentují průběh správního řízení, bylo pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí nadbytečné. Soud však při jednání provedl důkaz mapou předmětné lokality a fotografií budov na adrese Štefánikova 2 a 4, Brno, pořízenými z webových stránek www.mapy.cz, ze kterých zjistil, že budova, ve které se nachází Jazyková škola Jílek, bezprostředně sousedí s budovou, ve které je provozovna Little Las Vegas.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, Ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny. Použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona.

Podle § 17 odst. 11 zákona o loteriích provozování výherních hracích přístrojů nesmí být povoleno ve školách, školských zařízeních, v zařízeních sociální a zdravotní péče, v budovách státních orgánů a církví, jakož i v sousedství uvedených budov. Okruh vzdálenosti do 100 m od těchto budov může stanovit obec vyhláškou.

Podle článku 1 bodu 1 obecně závazné vyhlášky statutárního města Brno č. 9/2008 o regulaci provozu výherních hracích přístrojů je elektronicky nebo elektronickomechanicky řízené výherní hrací přístroje nebo podobná zařízení sloužící k provozování sázkových her včetně interaktivních videoloterijních terminálů (dále jen výherní hrací přístroje) zakázáno

provozovat na veřejně přístupných místech uvedených v příloze této vyhlášky. Provozování výherních hracích přístrojů nesmí být rovněž povoleno v okruhu vzdálenosti do 100 m od škol, školských zařízení, zařízení sociální a zdravotní péče, budov státních orgánů a církví.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Není pravdou, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s argumentem žalobce ohledně nedostatečné identifikace dotčených objektů pouze vágně. Žalovaný v tomto směru uvedl, že v odůvodnění rozhodnutí (správního orgánu I. stupně) jsou chráněné objekty dostatečně identifikovány, a to i adresou. Toto konstatování odpovídá skutečnosti. Ve shodě s názorem žalovaného považuje soud identifikaci budovy Jazykové školy Jílek a sanatoria Hélios prostřednictvím jejich správné adresy za plně postačující ke ztotožnění místa, kde se tyto objekty nalézají.

Žalobní námitky stran nejasnosti způsobu měření vzdálenosti dotčených objektů od provozovny, které se týkala žalobcova žádost, a stejně tak i námitka absence individuálního výkladu pojmu „sousedství“ nemohou v souzené věci obstát, a to hned ze dvou důvodů. Prvním z nich je skutečnost, že budova, v níž se nachází Jazyková škola Jílek, *bezprostředně* sousedí s budovou, ve které se nachází provozovna Little Las Vegas. Jinými slovy řečeno, obě budovy stojí hned vedle sebe, o čemž svědčí důkazy provedené soudem při jednání. Jakékoliv zpochybňování toho, že se nejedná o budovy v sousedství, je zcela absurdní, neboť názornější příklad sousedních budov si snad ani nelze představit. S ohledem na tuto skutečnost nebylo zapotřebí, aby správní orgán při rozhodování v dané věci uváděl, jakými úvahami se řídil a k jakým konkrétním okolnostem daného případu přihlížel při zvažování naplnění pojmu „sousedství“.

Soud pouze pro úplnost uvádí, že již samotné zjištění o (bezprostředním) sousedství Jazykové školy Jílek s danou provozovnou opravňovalo žalovaného k zamítnutí předmětné žádosti.

Dalším důvodem, pro který nebylo zapotřebí v souzené věci individuálně vykládat pojem „sousedství“ ve smyslu závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Afs 79/2008 -101ze dne 23. 4. 2009, je skutečnost, že statutární město Brno obecně závaznou vyhláškou č. 9/2008 jednoznačně vymezilo okruh vzdálenosti od objektů, v jejichž sousedství je provozování výherních hracích přístrojů zakázáno. Tato vzdálenost podle článku 1 bodu 1 obecně závazné vyhlášky statutárního města Brno č. 9/2008 činí rovných 100 metrů. Ve smyslu zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Afs 79/2008 -101ze dne 23. 4. 2009 je třeba z takto stanoveného okruhu, tj. z okruhu 100 metrů od chráněných budov, bez dalšího vycházet a respektovat ho, *aniž by bylo nutno dále zkoumat naplnění pojmu sousedství v případě jednotlivých posuzovaných objektů.*

Skutečnost, že sousední budova na adrese Štefánikova 69/2, v níž se nachází Jazyková škola Jílek, je od bezprostředně sousedící provozovny Little Las Vegas na adrese Štefánikova 71/4 vzdálena blíže než 100 metrů, je z provedených důkazů, jež jsou na internetu dostupné každému, zřejmá na první pohled a není jí třeba ověřovat žádným měřením. Žalovaný proto postupoval v souladu se zákonem, když žalobcovu žádost zamítl, neboť vyhovění předmětné žádosti by bylo v rozporu s § 17 odst. 11 zákona o loteriích, který žalovaný v daném případě aplikoval ve spojení s § 50 odst. 3 téhož zákona.

To, že Jazyková škola Jílek je soukromou školou, je pro rozhodnutí ve věci samé zcela irelevantní, neboť zákon o loteriích v § 17 odst. 11 nikterak nerozlišuje mezi školami státními či soukromými, stejně jako nerozlišuje mezi státními či soukromými zařízeními sociální a zdravotní péče. Jak žalobce na jiném místě žaloby sám připouští, smyslem a účelem zmíněného ustanovení je především ochrana návštěvníků chráněných budov, tj. žáků či pacientů. Nepřípustné a zákonodárcem jistě nezamýšlené rozlišování mezi žáky státních škol či pacienty státních zařízení zdravotní péče na straně jedné a žáky či pacienty soukromých institucí na straně druhé by vedlo k částečnému popření účelu zákona ve vztahu k jedné skupině žáků či pacientů.

Argumentace žalobce, zda se v případě dotčených objektů Jazykové školy Jílek a sanatoria Hélios nejedná pouze o fiktivní sídla společností nebo o čistě kancelářské prostory, je toliko ničím nepodloženou hypotézou. Měl-li žalobce v tomto směru jakékoliv pochybnosti, mohl je – spolu s předložením relevantních důkazů – uplatnit v řízení před správním orgánem. Protože tak neučinil, považuje soud tuto námitku, která byla poprvé uplatněna až v řízení před soudem, za účelové a především ničím neprokázané tvrzení.

Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, neboť z něj lze bez obtíží seznat, na základě jakých zjištění byla žalobcová žádost zamítnuta. Jedná se o zjištění, že v okruhu 100 metrů od provozovny Little Las Vegas na adrese Štefánikova 71/4 se nachází budovy chráněných objektů uvedených v § 17 odst. 11 zákona o loteriích, konkrétně budovy Jazykové školy Jílek a sanatoria Hélios. Na základě uvedeného zjištění správní orgán právem dospěl k závěru, že vyhovění předmětné žádosti by bylo v rozporu s § 17 odst. 11 zákona o loteriích.

Na tomto místě je nutno zdůraznit, že žalobcová žádost nebyla zamítnuta podle § 4 odst. 2 zákona o loteriích z důvodu narušování veřejného pořádku, ale z důvodu porušení § 17 odst. 11 zákona o loteriích. Neobstojí tak žalobcová námitka, že narušení veřejného pořádku ve smyslu § 4 odst. 2 zákona o loteriích nelze předjímat, ani se ho dovolávat za situace, kdy na stejné adrese provozovny již bylo provozování loterií a jiných podobných her v minulosti povoleno a tyto jsou zde již delší dobu realizovány. Předmětem rozhodování žalovaného v dané věci byla žalobcová nová žádost o doplnění dříve vydaného povolení, na kterou žalovaný správně aplikoval příslušná ustanovení § 17 odst. 11 ve spojení s § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Vzhledem k preventivní funkci, kterou plní § 17 odst. 11 zákona o loteriích, a rovněž s přihlédnutím k jednoznačné dikci zákazu zakotveného v tomto ustanovení nebylo povinností žalovaného zkoumat, zda a popřípadě v jaké míře by doplnění stávajícího povolení k provozu loterie nebo jiné podobné hry, jehož vydání se žalobce předmětnou žádostí domáhal, mohlo ovlivnit situaci, pokud jde o veřejný pořádek v dané lokalitě.

Soud se ztotožňuje také se závěrem žalovaného, že vydání kolaudačního rozhodnutí, jímž byla povolena změna v užívání objektu Štefánikova 71/4 na hernu s barem, je pro posouzení věci nepodstatné. Stavební úřad při vydání kolaudačního rozhodnutí nezkoumal - a ani tak činit nemohl - zda je vydání povolení, jehož se žalobce domáhal předmětnou žádostí z 28.4.2010, v souladu s § 17 odst. 11 zákona o loteriích. Toto posouzení příslušelo výlučně žalovanému, který se přitom řídil ustanoveními zákona o loteriích a při rozhodování v dané věci nebyl nikterak vázán dříve vydaným kolaudačním rozhodnutím.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. prosince 2014

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Horáková